

אילו של יצחק

יציאת שבת	כניסת שבת	י"א אב ה'תשפ"ג ירושלים ת"א חיפה באר שבע
20: 19	18: 59	
20: 21	19: 21	
20: 23	19: 12	
20: 19	19: 20	

פרשת "וַאֲתַחֲנֵן"

פרשת "וואתחנן" נקראת תמיד בשבת שאחרי תשעה באב.

וכך המשכתי להתפלל ולבכות עוד זמן-מה..

"והנה עתה" - סיים האבא הנרגש את סיפורו - "הרי עיניכם הרואות כי השי"ת אכן נענה ושמע תפילתי ופקד אותי בבו זכר. על כן מוכרח הרב להיות סנדק... כי רק בזכותו התעוררתי להתפלל את אותה תפלה גורלית שבה זכיתי להפקד..." (מפי בנו הגר"מ דרוק שליט"א)

אומרת הגמרא - בבא בתרא קסד, ע"ב: **"שלוש עבירות אין אדם ניצול מהן בכל יום ואלו הן: הרהור עבירה, ועיון תפלה, ולשון הרע.**

ומפרשים (תוספות; רמב"ן; רשב"א) - **"עיון תפילה"** - שהכוונה היא למי שאינו מכוון בתפילתו, לפי שאין אדם המסוגל לכוון בתפילתו הייטב, וזוהי בין אדם ניצל בכל יום. ואילו הרשב"ם מפרש - שכל אדם נופל מדי יום בהרהור של ספק: בשביל מה להתפלל? וכי אתמול נעניתי!

הטעם הפשוט לזה הוא כי לפעמים, רואה האדם שהוא מבקש ואינו נענה, ונופל ברוחו כי נדמה לו שאין תפילתו עושים פירות, והיצר מעורר בו הרהורים נוגים של ייאוש, ואומר לו: וכי סבור היית שבדבור זה תוכל לפעול ישועה? והלאו אין הדיבור אלא רוח בעלמא, ובטענה זו כובש היצר את לב האדם, ומרפה אמונתו בכוחה של תפילה. אבל לאמיתו של דבר, עלינו לדעת שאין כן פני הדברים, ועל האדם לדעת כי כל תפילה מקרבת את ישועתו.

על מאמר הכתוב (עמוד ד, יג) **"יוצרי הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שחוו"**, פירש הרה"ק מרוזין ד, י: הקב"ה יוצר הרים, והר הוא דבר קשה, וגם בורא רוח, ורוח הלא אין בו ממשות, ואעפ"כ רואים שבכוח רוחות חזקות לשבר הרים - הרי שרוח בעלמא חזקה היא יותר מהר קשה, וזה מגיד לאדם מה שיחו - היינו תפילה, שהגם שהיא אינה אלא רוח, בכל זאת כוחה יפה לשבר ולקרוע גזירות קשות מעליו.

והוא לימוד לכל יהודי ויהודי באשר הוא, שאפילו במצב הקשה ביותר, שנדמה לו שעולמו חשך בעדו ואין תקווה למצבו, גם אז אסור לו להתייאש מן הרחמים, ועליו להקיש על שערי רחמים ולשפוך לב כמים בתפילות, עד שישמע ה' תפילתו ובקשתו. וידועים דברי חז"ל (ברכות י.) שכאשר חלה חזקיהו אמר לו ישעיהו: כבר נגזרה עליך גזירה. אמר לו חזקיהו: כלה נבואתי וצא, כך מקובלני מבית אבי אבא, אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים.

ספר דברים כולו, מראשו ועד לסופו, מכיל את סדרת הנאומים הגדולה שנשא משה רבנו לפני בני ישראל בימים שלפני הסתלקותו.

בפרשתנו, מתאר משה בפני העם את הניגוד בין הנמשכים אחר החטא, התאוה והיצר לבין הדבקים בה': **"עֲיִנְיִכֶם, הָרְאוֹת, אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה ה', בְּבַעַל פְּעֹר: כִּי כָל-הָאִישׁ, אֲשֶׁר הִלֵּךְ אַחֲרָי בְּעַל-פְּעֹר--הִשְׁמִידוּ ה' אֶלְקֵיךְ, מִקְרָבָךְ. וְאַתֶּם, הַדְּבָקִים, בְּה', אֶלְקֵיכֶם--חַיִּים כְּלַכֶּם, הַיּוֹם."** (ד', ג-ד)

ומפרש ריב"ש: תדע, שעושה מצוותו של הקדוש ברוך הוא - חי בהם, והעובר עליהם - מת; שהרי כל אותם שהלכו אחר בעל פעור מתו, ואפילו אותם שלא היו בגזירה ראשונה. ואתם הדבקים בה' ובמצותיו - חיים. וכתב ה'אור החיים' הקדוש זצ"ל, ואתם - גם אתם הייתם ראוים להשמיד, אלא לצד היותכם דבוקים - התקרבתם בתשובה ודבקתם בה' - בזה אתם חיים..

פעמיים בפרשתנו מופיע הביטוי **"ה' הוא האלוקים... אין עוד"**. בפעם הראשונה מזכיר משה רבנו לבני-ישראל את ההתגלות האלוקית המופלאה במעמד הר-סיני:

"אַתָּה הָרִאשֹׁת לְדַעַת, כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים: אֵין עוֹד, מִלְבָּדוֹ." (ד', ל"ה)

ואילו לאחר מכן הנונו נדרשים להגיע לכך מכוח עצמנו, על-פי הציווי: **"וַיְדַעַת הַיּוֹם, וְהִשְׁבַּת אֶל-לְבָבָךְ, כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים, בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל-הָאָרֶץ מִתַּחַת: אֵין, עוֹד."** (שם, לט)

במקרה הראשון, באה ההתגלות מלמעלה. בני-ישראל לא הגיעו לכך מכוח עבודתם ויגיעתם, אלא מכיוון שהקב"ה הראה להם זאת ("אתה הראת"). לעומת זה, לאחר ההתגלות, מופיע הפסוק השני שמשמעותו הוא ציווי/דרישה - כאן מצווה אותנו הקב"ה להתייגע ולעמול בעצמנו כדי להגיע להכרה זו.

כל יהודי מאמין מצד נשמתו ש"אין עוד מלבדו", אבל אין הוא רשאי להסתפק באמונה, אלא מחובתו להבין את העניין בשכלו, בבחינת "וידעת" - ידיעה שהיא התחברות שכלית המביאה לידי התאחדות פנימית עם הלב - **"וַיְהַשְׁבֶּת אֶל-לְבָבָךְ"** - בידיעה זאת יש להעמיק במחשבת הלב כדי להתנהג על פיה ולהבין, כי מן הארץ ועד לרקיע, הכול הוא בהשגחת השם יתברך. ההשגחה מקיפה את כל פעולות האדם, ומספיק שהאדם יתבונן היטב בעסקיו ובאיזה אופן הזדמנו לו המעות - יבחין בהשגחת השם יתברך עליו.

ה'טור' (סי' תכח), מביא כללים לקריאת פרשיות התורה, ולסיכום שם, נותן בהם סימן: **בשנה פשוטה 'פקדו ופסחו'** (קוראים את פרשת "צו את אהרן" - פקודה לפני פסח), **בשנה מעוברת 'סגרו ופסחו'** (קוראים פרשת במדבר ומניין שמסגירה את המצורע לפני פסח), **'מנו ועצרו'** (קוראים פרשת במדבר ומניין בני ישראל לפני העצרת שהיא חג השבועות), **'צומו וצלו'** (תשעה באב ואחר כך פרשת ואתחנן ותפילת משה), **'קומו ותקעו'** (פרי נצבים לפני ראש השנה).

נשים לב שבכל הסימנים, מקדים הטור את הפרשה ואחר כך המועד ("פקדו ופסחו, סגרו ופסחו"), חוץ מתשעה באב שבו מקדים את ה'מועד' ואחר כך הפרשה ("צומו וצלו"). ומסבירים, שכאן עיקר הקביעות היא בשביל מה שבא אחרי תשעה באב, כדי ללמדנו שאם חלף היום ולא נענינו, אסור לשכוח את הצער ולקפוץ לברכה, אלא להיפך: **"צומו וצלו"**. זה הזמן לקרוא את פרשת "וואתחנן" ולשמע את תחנוני משה, להרבות בתפילה ולזכות לגאולה.

"וַאֲתַחֲנֵן, אֶל-ה', בְּעַת הַהוּא, לְאמֹר." (ג', כ"ג)

אומרים חז"ל: תקט"ו תפילות כמספר "וואתחנן" התפלל משה רבנו. וקשה, הלא יתחמץ לבם וירפו ידיהם של המתחננים והמתפללים לפני השי"ת, אם משה רבנו התפלל כ"כ הרבה תפילות ולא נענה, איך נפתח אנו פה ולשון וניב שפתיים? ויותר קשה, למה סיפר להם משה רבנו שהרבה והפציר כ"כ בתפילה ולא נענה, הרי ע"י כך יתרשל ידם חלילה מלהתפלל לפני השי"ת. וי"ל להיפך, כיון שהשי"ת אמר לו לבסוף **"רב-לך--אֶל-תּוֹסֵף דָּבַר אֲלֵי עוֹד, בְּדָבַר הַזֶּה."**, מכאן מוכח שהשי"ת כן מתאוה ושומע לתפילתו של צדיקים ואל ימנע עצמו אדם מן הרחמים. משל לאדם שמפציר בחברו כל יום מספר פעמים במשך תקופה ארוכה לסלוח לו על עון שגרם לו, וחברו אומר לו: אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה, שאם כן, אאלץ לשנות מדרכי ולסלוח לך.

תפלה והתחנונים הבאים מעומק הלב, מבטאים את גודל האמונה בגדולת השי"ת וביכולתו להושיע. כח מיוחד וסגולה מיוחדת יש לה לתפלה, כדברי חז"ל (ברכות לב:) גדולה תפלה יותר מתורה ומעשים טובים, שאין לנו גדול בתורה ומעשים טובים יותר ממשה רבנו ע"ה ואעפ"כ לא נענה אלא בתפלה "וואתחנן אל ה'".

מסופר על יהודי שומר תורה ומצוות, שהתייצב יום אחד לפני ה'מגיד מישרים' הנודע, הגאון רבי מרדכי דרוק זצ"ל, ובישר לו בהתרגשות ובשמחה על הולדת בנו הבכור במזל טוב.

הוא הודיף ואמר לו שהוא מבקש לכבדו בסנדקאות... רבי מרדכי שלא הכיר כלל את האיש, הביע כמובן את תמיהתו, איזו שייכות יש לו לשמחה זו, ובמה זכה להתכבד להיות אצלו סנדק. אך יחד עם זאת הודיע לו נחרצות, כי מנהגו הוא שאינו לוקח סנדקאות אף לא אצל בני משפחתו.

אולם אותו יהודי התעקש והמשיך לבקש ולהפציר מאד. הוא טען שהרב דרוק "מוכרח" להיות סנדק אצלו. לפליאתו הרבה של הגר"מ דרוק החל האיש לספר את סיפורו המופלא הבא:

"בני בכורי זה, נולד לי במזל טוב, אחרי כעשרים שנה מנישואי!

כל השנים שעברו לא זכיתי לזרע של קיימא. אי אפשר לתאר כמה תפלות, תחינות ודמעות שפכתי לבורא עולם, וכמה השתדלויות וסגולות ניסיתי ולא נענת. בלית ברירה, כשלא מצאתי כל קרן של תקוה ולא ראיתי כל סיכוי לבנים, התייאשתי והשלמתי עם מצבי הנורא".

"והנה יום אחד, בשעת צהרים, הזדמנתי במקרה לסביבת בית הכנסת 'זיכרון משה', ונכנסתי לאחד השטיבלאך, אשר בו נמסר שיעור, והתברר לי שהוא של הרב מרדכי דרוק. בדיוק אז דיבר הרב על מעלת התפלה, והביא את דברי חז"ל על משה רבנו שהרבה להתפלל עוד ועוד תפלות שיורשה להיכנס לארץ המובטחת, עד שהגיע למספר תפלות כמניין "וואתחנן". ואז אמר לו הקב"ה. **"אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה"**.

"והוכיח מזה הרב, עד היכן מגעת כוחה של הפצרה בתפלה, שאחרי כל כך הרבה תפלות לא נתייאש משה, והיה חסר רק עוד פעם אחת של תפלה שבה היתה נענית בקשתו להיכנס לארץ, עד שהוצרך השי"ת להזהירו "אל תוסף דבר אלי עוד..."

"דברים נוקבים אלו ששמעתי, חלחלו בקרבי, ועוררו אותי לעשות מעשה. נכנסתי מיד לבית הכנסת ופתחתי את ארון הקודש, והחילותי לשפוך שוב את צקון לבי לפני הבורא ית"ש. התפללתי ובכיתי שוב בדמעות שליש ואמרתי: ריבונו של עולם, שמעתי עכשיו מהרב שאין להתייאש מלהרבות בתפלה, ושאפשר שאחרי ריבוי התפלות תבוא הישועה מתפלה אחת נוספת, כמו שמצאנו אצל משה רבנו. אם כן, גם אני אחרי כל התפלות שהתפללתי לפניך, אני מוסיף עוד לשפוך שיחי לפניך, אנא ה' שמע תפילתי, הושיעני ופקוד אותי בזרע של קיימא..."

בספרי הקודש מובאת סגולה מיוחדת במינה, סגולת - "אין עוד מלבדו" שאם יפעיל אותה האדם במחשבתו, הוא ישנה מיד את ההנהגה השמימית כלפיו, ויגרם למזל ולשפע שירדו אליו בכל עניין ודבר שרק יצטרך. את הסגולה המיוחדת כתב ר' חיים מוולאז'ין, תלמידו של הגאון מוולנא, לפני כ-200 שנה בספרו 'נפש החיים' (שער ג, פרק י"ב), סגולה שהינה בטוחה לכל מצב של צער או צוקה, שהאדם נמצא בה.

בזמן שאנחנו מרגישים חסרי אונים, מפורחים, חוששים מהבאות, ממליץ ר' חיים להתחזק בדבר אחד - האמונה הפשוטה בבורא העולם, ולא רק להאמין כמו בכל יום, אלא לדעת ולקבוע בדעתנו שחוץ מהקב"ה אין שום כוח שמסוגל להרע לנו, כי באת - "אין עוד מלבדו"! (כמו שאמר רבי אהרן מקרלין: "אין עוד" - יותר מזה אין צורך לדעת). וכאשר האדם קובע זאת בלבו וחוזר על העובדה: "אין עוד מלבדו" שוב ושוב, ומבטל בליבו ביטול גמור את כל הכוחות האחרים ביקום, מבטיח הרב, שממילא יתבטלו מעליו כל הכוחות והרצונות האחרים ולא יוכלו להשפיע עליו כלל.

מקור לסגולה זו מצאנו בפרשת ראשית על הפסוק "וַיִּשֶׂם ה' לִקְרֹן אוֹת לְבַלְתֵּי הַכּוֹת אֹתוֹ כֹּל מִצָּאוֹ.", והקשה שם ה'אור החיים' הקדוש, מדוע מגיע לקרן פרס של אות על מצחו "לבלתי הרוג אותו כל מוצאו"? הרי קרן רצה את אחיו, ומגיע לו עונש על כך, ומדוע אכן זכה לכוז הנינה מאת הקב"ה בדמות אות על מצחו? ומתרץ האור החיים יסוד נורא, וזה לשונו: "היה קרן להקב"ה 'הַקְּבִיטִי עַל נַד פֶּאֶרְךָ וְהָיָה כֹּל מִצָּאֵי הַיָּרְגָנִי." - "היה שקרן קרן וידע, שאם הקב"ה לא ישמרנו, כל מוצאו יתהוה ויהיה לנו מזל או רחם ה' עלינו, ורשם ה' אות בפניו כמשפט הנהוג בעושה מצוה" מברך אור החיים הקדוש, שקרן פנה אל הקב"ה ואמר לו: ריבנו של עולם, אם אתה לא תציל אותי אין אף אחד בעולם שיצילני, אתה מושיעי ומגני ואין מלבדך שיצילני! וכאשר אדם פונה להקב"ה בעת צרה ומצוקה, בלשון כזאת ששם כל מבטחו בה', בידיעה והכרה שאין עוד מלבדו - זה המגן ההצלה ורחמים בעבורו!

עד כמה אפשר למשוך ישועה ורחמים בכח האמונה והביטחון בבורא העולם - נראה מהסיפור הבא המסופר על רבי לוי יצחק מברדיטשוב ז"ל: היה זה כאשר חלה הרה"ק מברדיטשוב בנושן ונפל על ערש דוי, בני המשפחה מיהרו להזעיק את טובי הרופאים כדי למצוא מזור ותרופה למחלתו, אך לאחר בדיקות ונסיונות שונים יצאו הרופאים מחדרו, והודיעו לבני המשפחה בערב, שאין לאל ידם לרפא אותו מחליו. לא עבר זמן רב ולפתע שומעים העומדים בחוף קול חבטה עזה מן החדר, מיד מיהרו להיכנס ולבדוק מה קרה, משנכנסו ראו את הרה"ק מברדיטשוב מוטל על הריצפה בחסר אונים, תיכף ניגשו אליו בני המשפחה והרימו אותו מן הארץ והשכיבו אותו על המיטה, כעבור שעה, ביקש הרה"ק מברדיטשוב לפתע, שיתנו לו לשתות מעט מים ומאז התחיל מצבו להשתפר פלאים, עד שבתוך כמה ימים כבר הלך בחוץ על משענתו ונרפא לגמרי מחליו בתוך נס ופלא.

לימים הסביר הרה"ק מברדיטשוב את סוד הדברים, כי בהיותו גוסס ושוכל על מיטת חליו נזכר בדברי רבו המגיד הגדול ממעזריטש ז"ל: שישיר מאי דכתיב (תהלים לב) 'וַיְהַבְטֹחַ בַּיהוָה--חֲסֵדוֹ, יִסְוְבְּנִי', שאין זה לא הבטחה ולא ברכה, אלא טבע שהטבעי הקב"ה במעשה בראשית ובבריאת העולם, שהבטח בו יתבייש זוכה להיות מסובב ברחמים וחסדים, "וילכן בטחתי בהשי"ת" ירפא אותי מחליו, וכאשר חשבתי שהשגתי אמונה זו ניסיתי לקום מן המיטה, אך מחוסר אונים נפלתי על הארץ, ואז התבוננתי בעצמי שלא ספק דברי מורי רבי חיים וקיימים לעד, ואם הוא אמר כך בקדושתו פישטא ששך הוא, ואין החיסרון תלוי אלא בי, לפיכך התעמקתי עוד במחשבותי עד שבאתי לידי אמונה גמורה ושלילה באלקים חיים, ומאז השתפר מצבי עד שהחלמתי לגמרי ויצאתי מכלל סכנה".

עבר הכניסה לארץ ישראל. דברי התורה מתגלים בצורה חדשה; פסוקים מיוחדים אלה, המדברים על יחוד ה', שלא נאמרו בסניני, נאמרו לישראל כעת מפני שהשגה זו, שאין עוד מלבדו של הקב"ה והכל בטל אליו, היא השגה שישראל מסוגלים לקלוט אותה עתה עם הגעתם לארץ ישראל.

"שַׁמֶּעַ, יִשְׂרָאֵל: ה' אֱלֹהֵינוּ, ה' אֶחָד." (ד', י')

קריאת שמע בכוונה, בתשובה ובקבלת עול מלכות שמים תמימה, היא התחברות ישירה לבורא עולם, והיא זו העדות שבו מעיד האדם ומצהיר כי ה' הוא אדון הכל, הוא המלך היחיד והיחיד, המשגיח ובעל הכוחות כולם. אמירת שלוש הפרשיות של "שמע ישראל" בכוונה, הם בעצם הצהרת אמונים לבורא עולם. ואמרים בשם המגיד מדבנא זיע"א: נצטוו לקרוא בכל יום תמיד פעמיים באהבה "שמע ישראל" בוקר וערב, וטעם הדבר שזוכר האדם לעצמו וישירש בקרבו היטב הן בתחילת היום והן בסוף יום כשהמחשבות ממלאות את ראשו - שה' אחד ואין שום כח מלבדו אפס זולתו והכל בציוויו ממעל יבוא הן ברווח והן בהפסד, ורבות מחשבת בלב איש ועצת ה' היא תקום, כמו שאמר הנביא (ישעיהו מ"ד ו'): "כֹּה-אֶמַר ה' מֶלֶךְ-יִשְׂרָאֵל וְגֵאָלוֹ, ה' צְבָאוֹת: אֲנִי רִאשׁוֹן וְאַחֵרוֹן, וּמִבְּלַעְדֵּי אֵין אֱלֹהִים." - אם אתה עושה כן - אזי תזכה לחיות בהכרה שהכל הוא מיד ה' ולא מדרך הטבע וממילא תשליך נפשך ותשקוט סערת ליבך.

מכח קריאת שמע של עם ישראל המחבילים נבטלים!
חז"ל במדרש רבה (פרק כ' פיסקא כ') כתבו בלשונם הקדוש, שבכח קריאת שמע בכוונה רבטלים את המחבילים.

ואף **"בעל הטורים"** (דברים ו', ד) כותב, שפסוק שמע מתחיל בש' ומסיים בד' לומר לך, שהשדים בורחים מהקורא שמע בכוונה.

ספר **"יסוד ויורש העבודה"** (שער ד' "המזרחי") מביא מספר כוונות אותם צריכים לכוון בעת אמירת "שמע ישראל" וביניהם:

הכוונה הפשוטה: "שמע ישראל" - דרך עדות, כל אחד אומר לחבירו: שמע, שאני מאמין שה' אלוקינו הוא יחיד בעולמו. לכן תמצא **ע** של "שמע" ו-**ד** של "אחד" אותיות גדולים, שהוא סימן "עד" רמז לעדות.

הכוונה שכתב הזוהר: "ישראל" הכוונה על הקב"ה שנקרא בין שאר שמותיו "ישראל", שפירושו: ישר - אל. והכוונה בשתי תיבות שמזכירים "שמע ישראל", כאילו האדם מדבר לנוכח הקב"ה: שמע אתה הקב"ה שנקרא "ישראל", שאני מאמין באמונה שלימה ואמתית, שאתה הוא ה' אלוקינו ואתה הוא ה' אחד.

ובספר כף החיים (לרבי חיים פלאגי - סי' יד סעי' כא) כתב:
מענה ישראל כשרואין דבר תמוה ושל סכנה, קורין קריאת שמע, וכעניין "למשה זמרי (במדבר כה, כו) "והמה בוכים" ותרגם יונתן "וקורין שמע" והשבתים בפני יעקב בשעת פטירתו". ואני המלך מצאתי שהגימטריא של הפסוק **"שַׁמֶּעַ, יִשְׂרָאֵל: ה' אֱלֹהֵינוּ, ה' אֶחָד"** הוא (1118) כמניין הפסוק (תהלים כ', 1): **"ה' הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ"**.

"וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר אֲנִי מְצוֹף הַיּוֹם--עַל-לְבָבְךָ." (ו', ו')

הקשה הרה"ק מקאצק ז"ל (הובא בשם משמואל) למה אמר הכתוב 'על לבבך'? הלא תכלית הדברים שהיו נכנסים בתוך הלב, ומדוע לא כתבה תורה 'בתוך לבבך'. והשיב, לא דיברה תורה אלא כנגד לבו של אדם. שהרי יצר לב האדם רע מנעוריו, ועקב כך אין כל עיתות האדם שווים לטובה, שיהיו הדברים מחללים לתוך לבו פנימה בכל עת ועונה. לכן מצווה לנו התורה"ק "והיו גו' על לבבך" - ראשית יש לשים הדברים בראשונה על הלב, שיהא מונח שם כמשא וכאבן כבד, גם אם אין לו לב מבין כעת, ומשם קצרה הדרך לתוכי הלב, שבשעת הכושר כיפתחו שערי לבבו, יפלו לתוכם פנימה.

סיפר המגיד הירושלמי הגה"צ ר' שבתאי יודלביץ זצ"ל, שבדרשות הקבועות שלו ב'זכרון משה' בירושלים, היה מגיע בדרך קבע בחור שהיה יושב וימעביר את הזמן' בליל שבת בשמיעת דרשה, אבל לא היה נראה שזה עושה לו משהו. ביחשה שנקשרה פעם בינו לר' שבתאי זצ"ל אמר, שהוא נהנה מהוורטים מהסיפורים ולפעמים גם מהמילי דבדיחותא, אבל לא יותר, זה לא נכנס לו! נכנס באוזן ויוצא מיד!

אמר לו ר' שבתאי זצ"ל: כותב בתורה "והיו הדברים האלה על לבבך", על לבבך כתוב ולא בתוך לבבך! מדוע? הרי העיקר מה שהדברים נכנסים בתוך הלב של האדם ולא נשארים בחוץ על מעטפת הלב!

אלא שזו הדרך של התחזקות האדם, לא תמיד הדברים מיד פועלים את פעולתם, דברים רוחניים יש להם השפעה עמוקה וארוכת טווח, הם נכנסים לאדם ועומדים על לבו, וגם כעבור שנים לא שזו עושה לו כלום ולא מחזק אותו, אבל הדברים עשירים על לוח ליבו, בונים אט אט את קומתו ובנינו הרוחני, עד שביום מן הימים זה יחדור ללבו והוא יתחזק.

עברו כמה שנים, והנה פוגש יום אחד ר' שבתאי זצ"ל את הבחור הנ"ל, והנה הוא נראה כבן תורה! לתמיהת ר' שבתאי מה הביאו לכך, ענה לו הבחור, שבמלחמת יום הכיפורים הוא גויס למלחמה, והיה בצוות טנק באזור תעלת סואץ, כשהם מתקדמים בשדה הקרב בתוך התקפה של פגזים ששרקו ללא הרף... והנה בום אדיר!!!... אש, עשן, מחנק... פגז פגיע ישרה בטנק שלהם! לא רואים כלום, רק זעקות שבר, תימרות אש ועשן...

מספר הבחור לר' שבתאי: "הרגשתי ממש ברגעים האחרונים של חיי, ניסיתי להיזכר במילות הוידוי... העשן הלך וגבר והחל לגרום לחנק, ואין מוצא! ואז משום מקום, נזכרתי בדבריו של הרב שאמר לי, שדברי חיזוק שאדם שומע גם אם נראה לו שלא משפיעים עליו, אבל הם יושבים לו 'עלי לוח ליבו עד שזיכה ויכנסו לליבו, והחלטתי מיד שאם אני ניצל מהתופת הנוראה אני מיד מתחזק, לוקח את הדברים ששמעתי מהרב כל השנים ומכניסם לליבי... "ואז לפתע נס!! אני מגלה ממש בשינוי האחרונות לפני שנגמר לי האוויר, חור ענק שנפער בתחתית הטנק מהפגז שעבר מצד לצד, בכוחות אחרונים התגלגלתי לעבר החור ומשם החוצה לאוויר, עד שבאו לחלץ אותי בחסדי ה'." "אז הבנתי את משמעות לשון התורה 'על לבבך', אדם שומע קונה לעצמו ידיעות וחיזוקים, לעיתים זה נראה לו שזה לא משפיע, זה לא נכנס ללב, זה לא בונה אותו, אבל האמת - זה נמצא, זה ממתין, ואז בבת אחת הכלים שקנית לעצמך משפיעים, מעוררים ומחזקים את הבניין הרוחני. אין להתייאש אף פעם מלעורר את האחרים ואת עצמך, גם כשנראה שאין השפעה היא בא תבוא. עוד חיזוק ועוד שיחה עוד לימוד ועוד התעוררות - בונים את בנינו הרוחני של האדם!"

 לע"נ אסתר מזרחי בת יחזקאל וכתון ז"ל	 לע"נ ר' יצחק בר' נסים מזרחי ז"ל	 לע"נ ר' יח תשרי ה'תשס"ט. ת.נ.צ.ב.ה.
נלב"ע ב' עבת ה'תש"פ. ת.נ.צ.ב.ה.		

יש לשמור על קדושת הגיליון - דרוש בגניזה | b_itzhak@netvision.net.il | 050-5389885 לתגובות: 050-5389885